

РЕЦЕНЗІЇ

DOI: 10.31651/2226-4388-2021-31-123-136

ГАЛУЗЬ ДОСЛІДЖЕНЬ УГОРСЬКО-УКРАЇНСЬКИХ МІЖМОВНИХ КОНТАКТІВ ЗБАГАТИЛАСЯ НОВИМ ВИДАННЯМ

Барань Єлизавета. Hungaro-Ucrainica. Угорсько-українські зв'язки: мовна інтерференція і мовознавчі контакти. Ужгород : ТОВ «РІК-У», 2021. 312 с.

**Вільмош Газдаг, доктор філософії у галузі мовознавства, доцент кафедри філології,
Закарпатського угорського інституту ім. Ференца Ракоці II**

e-mail: gazdag.vilmos@kmf.org.ua

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-9331-2307>

**Юрій Чотарі, кандидат історичних наук, завідувач кафедри історії та суспільствознавства
Закарпатського угорського інституту ім. Ференца Ракоці II**

e-mail: csatary.gyorgy@kmf.org.ua

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-7265-1273>

Нещодавно світ побачила монографія доцента кафедри філології Закарпатського угорського інституту ім. Ференца Ракоці II Єлизавети Барань «*Hungaro-Ucrainica. Угорсько-українські зв'язки: мовна інтерференція і мовознавчі контакти*», у якій в органічну єдність структуровано попередні публікації та напрацювання авторки.

Передмову до книги написав професор-емерит Наукового університету ім. Лоранда Етвеша, науковий керівник PhD дисертації авторки, добре знаний у славістичних та угорських наукових колах Андраш Золтан, який справедливо наголошує на тому, що й для україністики в Угорщині, і для українського мовознавства надзвичайну важливість мають такі закарпатські фахівці, як Єлизавета Барань, які добре володіють обома мовами та є висококваліфікованими спеціалістами (с. 11–12).

В авторській передмові Єлизавета Барань не тільки ознайомлює читача зі структурою та змістом видання, але й висловлює подяку всім колегам за цінні поради й рекомендації під час роботи над окремими темами (с. 13).

Перший розділ, структурований на кілька підрозділів, присвячений лексичі угорського походження, її місцю та значенню в українській мові. Авторка наголошує, що аналіз українсько-угорських міжмовних контактів, попри значні напрацювання місцевих, українських та угорських, лінгвістів, має чудові дослідницькі перспективи і в майбутньому, оскільки народи й надалі перебувають у тісних відносинах. Науковиця робить короткий історичний огляд співжиття угорського й слов'янських народів, зазначаючи, що початки інтенсивних мовних контактів датовані зламом IX–X століть, коли угорці осіли в Карпатському басейні. Зауважує авторка й те, що після створення угорської держави все більш інтенсивним ставав вплив угорської мови на слов'янські (с. 15–16).

У першому підрозділі Є. Барань, узявши за основу працю Євгена Тимченка «Матеріали до словника писемної та книжної української мови XV–XVIII ст.», дає тлумачення гунгаризмів в історичних словниках української мови. Дослідниця звертає увагу на те, що значна частина виявлених слів потрапила до української мови безпосередньо усним шляхом через західноукраїнські (переважно закарпатські) говори, однак більшість увійшла до мови-реципієнта завдяки українсько-польським та угорсько-польським контактам – за посередництва польської мови. Серед таких слів знаходимо, наприклад: *анталъ* ‘бочка’ (< уг. *ántalag, átalag*), *гусарка* ‘вид угорського жакета, обшитого галуном’, *добошъ* ‘барабанщик, литаврист’ (< уг. *dobos*), *кабатъ* ‘верхній

чоловічий або жіночий одяг, каптан' (< уг. *kabát*), *кантарь* 'вездечка' (< уг. *kantár*), *карвашь* 'металевий нараменник' (< уг. *karvas*), *копенякъ* 'вид плаща з капюшоном' (< уг. *körönyeg, kerepyeg, köpeny*), *кочь* 'коляска' (< уг. *kocsi*), *кунтушь* 'верхній одяг з відкидними рукавами' (< уг. *köntös*), *кучма* 'хутрова шапка' (< уг. *kucsma*), *макгерка* 'угорська шапка' (< магу. *sapka*), *надрага* 'вид чоловічих штанів – одяг священників' (< уг. *nadrág*), *палцатъ* 'палиця' (< уг. *pálca*), *чуга(й)* 'шуба' (< уг. *csuha*), *шишакъ* 'шолом, каска' (< уг. *sisak*) (с. 16–25).

У другому підрозділі досліджено гунгаризми в староукраїнських пам'ятках XIV–XVII століть. Джерелом їх виявлення слугували «Словник староукраїнської мови XIV–XV ст.» та «Словник української мови XVI – першої половини XVII ст.». Частина зафіксованих у цих працях слів потрапила до української мови завдяки українсько-польським та угорсько-польським міжмовним контактам – за посередництва польської мови. Це переважно економічна, політична та військова лексика: *гермекъ, кгермекъ* 'джура, зброєносець' (< уг. *gyermek*), *гаталомъ* 'гвалт, насильство' (< уг. *hatalom*), *годножь* 'нижчий офіцерський чин' (< уг. *hadnagy*), *биршаг* 'штраф' (< уг. *bírság*), *бирувь* 'суддя' (< уг. *bíró*), *валтовати* 'викупувати' (< уг. *vált*), *варышь, варишь, варошь* 'місто' (< уг. *város*), *вицашпань* 'заступник жупана' (< уг. *vicispán*), *газда, казда* 'чоловік або господар' (< уг. *gazda*), *мещерь, мештер* 'магістр' (< уг. *mester*), *немишь* 'дворянин' (< уг. *nemes*), *бань* 'намісник' (< уг. *bán*), *кезхшь* 'поручитель' (< уг. *kezes*), *орашане* 'городяни, міщани' (< уг. *város*), *хотар, хотаръ, хотарь* 'межа' (< уг. *határ*). Авторка доходить висновку, що щоденні мовні контакти українців та угорців найінтенсивнішими були саме на території сучасного Закарпаття, тож закономірно, що укладачі двох згаданих вище словників залучали одиниці побутової лексики, посиляючись на закарпатську пам'ятку XVI століття «Нягівські повчання». До цієї групи належать, наприклад, такі лексеми: *алдомашь* 'могорич, пригощання' (< уг. *áldomás*), *бановань* 'смуток, туга' (< уг. *bán(at)*), *бетегъ, бетюгъ, бютюгъ* 'хвороба, слабість' [< уг. *beteg(ség)*], *бировань* 'міць, сила, влада' [< уг. *bír(ás)*], *бъзентовати, бѣзеньтовати* 'свідчити, засвідчувати' (< уг. *bizonýt*), *бѣзовань* 'надія' (< уг. *bízik, bizalom*), *бѣзонъшагъ, бѣзонъшакъ* 'свідок' (< уг. *bizonyság*), *бѣчеловати* 'мати, вважати (кого за що)' (< уг. *becsül*), *валастъ* 'відповідь' (< уг. *válasz*), *гамъшино* 'фальшиво, неправдиво' (< уг. *hamis*). Знаходить Єлизавета Барань і такі випадки, коли лексема не є гунгаризмом, але потрапила до української за посередництвом угорської мови. Це, наприклад, *єришени* 'сумка, гаманець' (< уг. *ersény*), *балта* 'сокира' (< уг. *balta*), *бекейшка* 'довгий чоловічий хутрянний одяг' (< уг. *bekecs*) (с. 26–32).

Об'єктом вивчення в третьому підрозділі стали гунгаризми зі «Словаря української мови» за редакцією Бориса Грінченка, які авторка монографії об'єднала в тематичні групи. Перед тим як розпочати класифікацію, Єлизавета Барань докладно перераховує розвідки, що стали джерелами виявлення гунгаризмів у словнику Б. Грінченка, а також звертає увагу на те, що в цій лексикографічній праці скорочена назва *Угор.* (тобто Угорщина) означає, що такі слова були поширені лише на території сучасного Закарпаття. А це свідчить і про те, що більшість гунгаризмів потрапила до української мови усним шляхом безпосередньо з угорської, а частина – опосередковано через румунські, словацькі чи польські говори. Зафіксовані у словнику Б. Грінченка гунгаризми поділено на такі тематичні групи: назви живих істот та їх органів (напр., *бендюх* 'пузо' < уг. *bendő*); назви ознак тварин (напр., *барनावий, барнастий, барнявий, барнястий* 'коричневий, бурий' < уг. *barna*); назви одягу та взуття (напр., *калап* 'капелюх' < уг. *kalap*); речі та прилади повсякденного вжитку (напр., *валів* 'корито' < уг. *vályú*); назви предметів (напр., *дараба* 'пліт із сплавного лісу' < уг. *darab*); назви властивостей і стану людини (напр., *банність* 'смуток, туга' < уг. *bánat*); назви хвороб [напр., *бетег, бетегота* 'хвороба' < уг. *beteg(ség)*]; назви дій і станів (напр., *байлувати* 'притягувати другу пару волів і штовхати вгору' < уг. *bajlódik*); назви народних повір'їв (напр., *босорканя, бусурканя* 'відьма' < уг. *boszorkány*); назви їжі та тютюнових виробів (напр., *леквар*

‘повидло (із сливи)’ < уг. *lekvár*); назви житла (напр., *салаш*, *салашина* ‘халупа, намет’ < уг. *szállás*); назви одиниць міри (напр., *дарабчик* ‘шматок’ < уг. *darab*); назви місць поховання (напр., *теметів* ‘кладовище’ < уг. *temető*); назви тканин (напр., *баршан* ‘оксамитовий’ < уг. *bársony*); прислівники (напр., *гіяба*, *гляба* ‘неможливо, даремно’ < уг. *hiába*); інші (напр., *галдамаш*, *одомаш* ‘могорич’ < уг. *áldomás*) (с. 35–40).

Четвертий підрозділ присвячено функціонуванню запозичень з угорської мови в українській літературі. Об’єктом дослідження авторки монографії стали передовсім твори західноукраїнських письменників зламу ХІХ–ХХ століть. Дослідниця наголошує, що домінантною тематикою творів цих митців є гуцульське село та його мешканці – люди трагічної долі, виснажені жорстокими життєвими випробуваннями. У монографії зазначено, що письменники Західної України широко послуговувалися живою народною говіркою Гуцульщини, тож до їхніх творів поряд із польськими, німецькими, молдавськими, румунськими потрапляли й угорські запозичення, стаючи органічною частиною мови західноукраїнської літератури. У цьому контексті Єлизавета Барань подає діахронний огляд історії дослідження згаданого явища, констатує, що на наявність угорських запозичень у галицьких говорах уперше звернув увагу науковців Еміль Балецький. Цікавим є і те спостереження, що гунгаризми, засвідчені в аналізованих літературних творах, проникли і в інші сусідні мови, зокрема словацьку, польську, сербську, хорватську, болгарську, польську, румунську та російську. Серед запропонованого дослідницею переліку натрапляємо, зокрема, на такі слова: *бана* ‘туга’ [< уг. *bán(at)*], *бізівно* ‘напевно’ (< уг. *biztos*), *бірувати* ‘могти’ (< уг. *bír*), *бунда* ‘шуба’ (< уг. *bunda*), *габи* ‘хвиля’ (< уг. *hab*), *гайдук* ‘гайдук’ (< уг. *hajdú*), *гляба* ‘даремно, марно’ (< уг. *hiába*), *гонвед* ‘угорська кіннота’ (< уг. *honvéd*), *газда* ‘господар’ (< уг. *gazda*), *дараба* ‘пліт’ (< уг. *darab*), *дудурувати* ‘випирати’ (< уг. *dudorodik*), *кабата* ‘пальто’ (< уг. *kabát*), *кібзувати* ‘уявляти’ (< уг. *képzeli*), *лаба(-и)* ‘нога або лапа’ (< уг. *láb*), *легінь* ‘парубок’ (< уг. *legény*), *маржина* ‘худоба’ (< уг. *marha*), *паприка* ‘перець’ (< уг. *paprika*), *пугар* (< уг. *pohár*), *рунтати* ‘пошкоджувати, псувати’ (< уг. *ront*), *салаш* ‘нічліг’ (< уг. *szállás*), *хатар* ‘межа’ (< уг. *határ*), *хосен* ‘користь’ (< уг. *haszon*) (с. 40–54).

У наступному підрозділі проаналізовано гунгаризми, ужиті у творах українських письменників Закарпаття ХХ століття. Авторка зазначає, що це питання було об’єктом вивчення як у діахронному, так і в синхронному аспектах. Єлизавета Барань ознайомлює читачів з основними віхами біографій Федора Потушняка, Івана Чендея, Петра Мідянки, а також звертає увагу на те, що після 1944 року функціонування угорської мови в адміністративній сфері на Закарпатті повністю припинилося. Засвідчені у творах трьох згаданих письменників гунгаризми дослідниця подає в алфавітному порядку у формі окремих словникових статей: *банітувати* ‘бити, скаржити кого-небудь’ (< уг. *bánt*), *бачі* ‘дядько’ (< уг. *bácsi*), *бирешити* ‘працювати найманим пастухом великої рогатої худоби’ (< уг. *béres*), *бімбовка* ‘бутон’ (< уг. *bimbó*), *бойти* ‘шкіряні шнури для прикраси’ (< уг. *bojt*), *боканчі* ‘грубі черевики’ (< уг. *bakancs*), *бокор* ‘пліт’ (< уг. *tutaj*), *бороцковий* ‘абрикосовий’ (< уг. *barack*), *босорка*, *босорканя* ‘відьма, чаклунка’ (< уг. *boszorkány*), *бохтар* ‘сторож’ (< уг. *bakter*), *бунда* ‘шуба’ (< уг. *bunda*), *вашар* ‘ярмарок’ (< уг. *vásár*), *вуйош* ‘піджак із сукна’ (< уг. *ujjas*), *габа* ‘хвиля’ (< уг. *hab*), *готар* ‘межа, кордон’ (< уг. *határ*), *газда* ‘господар’ (< уг. *gazda*), *гати* ‘штани’ (< уг. *gatyá*), *дараба* ‘пліт’ (< уг. *darab*), *йовсаг* ‘маєток, обійстя’ (< уг. *jószág*), *кабат* ‘солдатський мундир, пальто’ (< уг. *kabát*), *Карпатоліо* ‘Підкарпаття’ (< уг. *Kárpátalja*), *кочія* ‘карета’ (< магу. *kocsi*), *крумплі* ‘картопля’ (< уг. *krumpli*), *лаба* ‘ніжка’ (< уг. *láb*), *лампаш* ‘гасовий ліхтар’ (< уг. *lámpás*), *ланц* ‘ланцюг’ (< уг. *lánc*), *левенте* ‘лицар, член молодіжної організації для обов’язкової військової підготовки в гортистській Угорщині’ (< уг. *levente*), *легінь* ‘парубок’ (< уг. *legény*), *леквар* ‘повидло, варення’ (< уг. *lekvár*), *лугош* ‘альтанка’ (< уг. *lugas*), *марга* ‘худоба’ (< уг. *marha*), *норонч* ‘апельсин’ (< уг. *narancs*), *олгоднодь* ‘молодший лейтенант’ (< уг. *alhadnagy*), *пантлика* ‘стрічка’ (< уг. *pántlika*), *пенге* ‘грошова одиниця в Угорщині’ (< уг. *pengő*), *погар* ‘келих, чарка’ (< уг. *pohár*), *рантовати*

‘підсмажувати в борошні або сухарях’ (< уг. *rántott*), *пуд* ‘жердина, дишло’ (< уг. *rúd*), *салаш* ‘стайня’ (< уг. *szállás*), *телековий* ‘земельний’ (< уг. *telek*), *тенгеріця* ‘кукурудза’ (< уг. *tengeri*), *турня* ‘вежа’ (< уг. *torony*), *Унгвар* ‘Ужгород’ (< уг. *Ungvár*), *фейгоднодь* ‘старший лейтенант’ (< уг. *főhadnagy*), *філер* ‘угорська дрібна монета’ (< уг. *fillér*), *хосен* ‘користь’ (< уг. *haszon*), *цімбора* ‘друг, товариш’ (< уг. *cimbora*), *чарда* ‘корчма, шинок’ (< уг. *csárda*), *шаркань* ‘змія’ (< уг. *sárkány*), *югас* ‘вівчар’ (< уг. *juhász*). Авторка звертає увагу й на те, що серед прикладів наявні декілька слів з угорської, які за своїм первинним походженням є слов’янізмами в угорській мові, проте в аналізованих творах використані як зворотні запозичення з угорської (с. 54–69).

В останньому – п’ятому – підрозділі першої частини Є. Барань, спираючись на дослідження Емілія Балецького, торкається питання етимології закарпатських діалектизмів та зауважує, що більшість зафіксованих Е. Балецьким слів уведено до реєстру семитомного «*Етимологічного словника української мови*» (ЕСУМ). Дослідниця поставила за мету з’ясувати походження згаданих у працях Балецького слів, які не ввійшли до ЕСУМу, визначити, чи всі вони є запозиченнями з угорської мови та чи ввійшли до лексичної системи української мови. Ретельний етимологічний аналіз дав авторці підстави стверджувати, що слова *антал* ‘міра вина’, *гуляш* ‘мясна страва’, *мадяр* ‘угорець’, *ментик* ‘короткий гусарський одяг’, *палаш* ‘вид холодної зброї’, *паприка* ‘перець’, *пушта* ‘угорський степ’, *салаш* ‘халупа’, *таркач* ‘білий плямистий кінь’, *чата* ‘варта, охорона’, *шерега* ‘ряд, шеренга’ безсумнівно мають угорське походження, натомість лексеми *гайдук* ‘солдат придворної охорони, гайдук’, *добош* ‘барабанщик’, *карваш* ‘металічний наплічник’, *коч* ‘коляска’, *кунтуш* (*контуш*) ‘верхній одяг заможного населення’ і *шипош* ‘вид музичного рога’ засвоєні українською мовою через посередництво польської (с. 69–82).

Другий розділ монографії присвячено історії лінгвоукраїністики в Угорщині. Насамперед представлено життєвий і професійний шлях відомого і в українській лексикографії науковця Ласло Чопея, окреслено основні сфери його діяльності. Це і його робота як педагога, філолога та перекладача, й укладання підручників. Зокрема, Л. Чопей обіймав посаду російського перекладача при Раді міністрів Угорщини, а Міністерство освіти доручило йому укласти вісім підручників для руських [тобто українських. – В. Г., Ю. Ч.] народних шкіл. В окремому підрозділі простежена мовознавча діяльність Л. Чопея, яку, по суті, можна трактувати як початок наукового вивчення угорсько-українських міжмовних контактів. Єлизавета Барань зазначає, що в праці «*Угорські слова в рутенській мові*» Л. Чопей наводить 537 гунгаризмів, наголошуючи, що процес запозичення угорських слів у рутенській народній мові є постійним. В окремому підрозділі розкрито значення Л. Чопея як лексикографа. Однією з найважливіших його праць у цій галузі став «*Русько-мадярський словарь*», що побачив світ 1883 року й містив 20 тисяч вокабул. Авторка монографії ознайомлює з основними мовознавчими публікаціями, присвяченими словнику Л. Чопея, а також звертає увагу на те, що в ньому угорські запозичення здебільшого позначено курсивом. У підсумковому підрозділі схарактеризовано працю Аттілі Голлоша «*Жизнь и труды Ласло Чопея*» (с. 83–95).

Звертається Єлизавета Барань і до діяльності Шандора Бонкала, ім’я якого надовго було вилучене з наукового обігу. Разом з Антонієм Годинкою та Гіядором Стрипським цей учений зробив вагомий внесок у розвиток української, зокрема закарпатської, науки. Після наведення коротких біографічних даних Шандора Бонкала, який народився в Рахові, пізніше переїхав до Будапешта, проаналізовано його напрацювання в царині української діалектології, мовознавства та літературознавства. Авторка монографії дає докладну характеристику дисертації вченого «*Описова фонетика рахівського малоруського говору*» (1910) та наголошує, що в колі зацікавлень Ш. Бонкала перебували доля гуцульського народу та його мова. Розглянуто й працю вченого «*Підкарпатська руська література і культура*» (1935), у якій підкарпатське руське письменство поділено на чотири основні епохи. Розглядаючи публікацію Ш. Бонкала «*Реформи письма наших русинів*», Єлизавета

Барань зауважує, що мовознавець, вивчаючи народнопоетичну творчість, зібрав корпус угорських запозичених лексичних елементів, який нараховує 370 лексичних одиниць, та стверджував, що кількість запозичених угорських елементів у мові руського народу сягає загалом двох тисяч (с. 96–111).

Ще одна постать, яка досягла чималих здобутків у галузі славістичних досліджень на території Угорщини, – це Гіядор Стрипський. На жаль, його наукова діяльність, подібно до Шандора Бонкала, тривалий час була маловідомою. Майбутній учений народився в родині священника, 10 років пропрацював бібліотекаром Трансільванського музею в Коложварі, а з 1910 року обіймав посаду заступника куратора етнографічної секції Національного музею в Будапешті. Коротко ознайомивши читачів із життєвим шляхом науковця, Єлизавета Барань докладно аналізує його мовознавчі праці та наголошує, що Г. Стрипський надавав великого значення тому, щоб угорські читачі краще пізнали східних сусідів. У певному розумінні саме цій меті слугував редагований ним журнал *«Україна. Огляд україно-угорських культурних і економічних зв'язків»* (видано 20 випусків). Авторка монографії слушно наголошує, що мовознавчі праці Г. Стрипського охоплюють три галузі: дослідження з топоніміки, виявлення та вивчення давніх писемних пам'яток і прикладна лінгвістика (с. 112–123).

У наступному підрозділі представлено життєвий шлях та наукову діяльність Ласло Деже. Результатом першого періоду його фахової роботи стала кандидатська дисертація *«Історія марамороських українських говорів XVI–XVII ст.»*, захищена 1956 року. Ласло Деже є автором понад 200 наукових праць, серед яких 17 монографій (три у співавторстві). Переважно в них висвітлено історію закарпатських українських говорів, досліджено лексику пам'яток XVI–XVIII ст. Єлизавета Барань докладно характеризує монографію Ласло Деже *«Очерки по истории закарпатских говорів»*, друга частина якої містить аналіз мови «Нягівських Повчань на Євангеліє». Згодом словник «Нягівських Повчань» та його аналіз вийшов окремою монографією *«Украинская лексика сер. XVI века: Няговские поучения (Словарь и анализ)»* (Дебрецен, 1985). У цій монографії вже представлено у вигляді словникових статей усі слова пам'ятки – усього 2749, які дослідник розподілив у межах восьми тематичних груп. Єлизавета Барань зазначає, що перевидання повного тексту «Нягівських Повчань» пов'язане з іменем учня Ласло Деже – Іштвана Удварі. Авторка монографії з жалем констатує, що праці, які Ласло Деже дарував колегам, зберігаються в приватних бібліотеках, тож в українських книгозбірнях більшість досліджень Ласло Деже або повністю відсутні, або, у кращому разі, представлені фрагментарно. Тому цілком справедливим є рішення дослідниці подати в завершальній частині бібліографію праць Ласло Деже з українського мовознавства (с. 124–143).

Ще одна помітна особистість в історії угорської україністики – це Еміль Балецький, який, за спостереженням Є. Барань, відомий не тільки як мовознавець, але і як редактор часопису, письменник, який має твори й русинською, і російською мовами. Дослідниця простежує, що першою мовознавчою публікацією Е. Балецького стала рецензія *«Евменій Сабовъ і наша діалектологія»*, а згодом учений надрукував дослідження про особливості голосного «ö» в березьких говорах, про болгаризми в місцевих говорах, статтю «Про походження слова *оурикъ (urék)* въ донаціонной грамотѣ грушовского монастыря зъ 1404-ого року». Авторка представляє головні висновки цих публікацій, а докладніше аналізує докторську дисертацію Е. Балецького *«Фонетика русскоѣ грамматики и читанки Евменія Сабова»*, у якій висвітлено специфіку фонетики підкарпатських говорів. Другий період наукової діяльності Еміля Балецького пов'язаний із Будапештським університетом, його наукові напрацювання були опубліковані переважно на шпальтах часопису «*Studia Slavica*». Як зазначає Єлизавета Барань, у цей період до кола наукових зацікавлень ученого входило дослідження поширених на Закарпатті лексичних одиниць із погляду їхньої етимології. Авторка монографії вкладає результати статті Е. Балецького *«Венгерское kert в закарпатских украинских говорах (Из наблюдений над морфологическим оформлением венгерских имен существительных в закарпатских*

українських говорах)», коротко характеризує інші публікації мовознавця, наприклад про вивчення етимології термінів народних страв. Окремо зупиняється Є. Барань на дослідженнях Е. Балецького, присвячених українським говорам на території сучасної Угорщини. І хоч мовознавцеві, як зазначає авторка, не вдалося підготувати словник єдиного українського населеного пункту в Угорщині, однак на цю тему він опублікував чимало статей. Згадує Єлизавета Барань і праці Е. Балецького з історії українського мовознавства, зосереджені переважно на пам'ятках XVI–XVII століть. Акцентуємо, що до кожного етапу наукової роботи Е. Балецького авторка монографії пропонує бібліографічний покажчик праць науковця (с. 144–189).

Наступний підрозділ присвячено мовознавцеві Шандору Моканю, про якого Єлизавета Барань зауважує, що хоч більшу частину життя він провів в Угорщині, але налагодив хороші стосунки з українськими лінгвістами і вважав за важливе ознайомлювати угорських колег із науковими здобутками в Україні. Показово, що фахівець родом із Тячева захистив дисертацію *«Венгерские заимствования в мараморошском украинском диалекте Закарпатской области»* в Тартуському університеті (Естонія). До проблеми етимології гунгаризмів в українських марамороських говорах він звертався, працюючи в Ленінградському університеті. Дослідниця слушно зауважує, що Шандор Мокань був не тільки етимологом, а й досвідченим фонетистом. Ретельно проаналізувавши всі структурні частини дисертації Шандора Моканя, Єлизавета Барань підсумовує, що це дослідження високого наукового рівня, результати якого доцільно використовувати в діалектологічних працях сучасних учених. Крім цього, вона зазначає, що перед учнями і колегами науковця стоїть завдання систематизації та публікації наукової спадщини Шандора Моканя, адже до сьогодні у формі рукопису зберігається, до прикладу, картотека лексичного складу угорських говорів міста Тячева, а також звукописи, зафіксовані ним на території міста Тячева, смт Вишкова Хустського району. Як і в матеріалах про попередніх науковців, підрозділ про Шандора Моканя завершено докладним описом бібліографії (с. 189–198).

У наступному підрозділі Єлизавета Барань ознайомлює з біографією та науковими здобутками мовознавця, викладача, перекладача й укладача підручників Іштвана Ковтюка. Народився майбутній учений у селі Ратівці, навчався спочатку в Мукачівському педагогічному училищі, а згодом – в Ужгородському державному університеті, де здобув диплом філолога, учителя російської мови та літератури. Авторка інформує про головні результати дисертаційної праці Іштвана Ковтюка *«Украинские заимствования в ужанском венгерском говоре»*, що була захищена ще 1974 року, а вперше видана лише через кілька десятиліть – у 2007 році в Ніредьгазькому інституті. Іштван Ковтюк зафіксував в ужанській угорській говірці 247 слів, які, на його думку, є українізмами. Дослідник класифікував ці лексеми на 21 тематичну групу. Статті Іштвана Ковтюка, присвячені вивченню угорсько-українських мовних контактів, увійшли до видання під назвою *«На витоках рідної мови»*. Крім цього, мовознавець є автором 16 шкільних підручників, брав участь у підготовці *«Загальнокарпатського діалектологічного атласу»* та *«Порадника з угорського правопису»*, а також в укладанні словників, виданих Ніредьгазьким інститутом (нині Ніредьгазький університет). Підрозділ традиційно завершується бібліографією праць ученого (с. 198–208).

Останній розділ присвячено аналізу наукової спадщини засновника кафедри української та русинської філології в Ніредьгазькому педагогічному інституті ім. Дердя Бешенї – Іштвана Удварі. Єлизавета Барань наголошує, що Іштван Удварі почав досліджувати угорські лексичні запозичення в мові бачвансько-сримських русинів ще в 1970-х роках. Результатом цієї копійної роботи стала кандидатська дисертація *«Русинська (карпатоукраїнська) офіційна писемність в Угорщині у XVIII столітті»*, захищена 1987 року. Авторка монографії представляє головні висновки цієї дисертації, а окремий підрозділ відводить діяльності Іштвана Удварі з реабілітації наукової спадщини. На початку 90-х років учений розгортає активний пошук рукописної спадщини видатних

діячів науки і культури Закарпаття, що на тривалий час була вилучена з наукового обігу, ознайомлює з нею наукову спільноту, дає їй об'єктивну оцінку. Це, зокрема, праці Антонія Годинки, Гіядора Стрипського, Андрія Бачинського, Юрій Гаврила Блажовського, Михайла Ольшавського, Івана Брадача (с. 208–226).

У третьому розділі авторка спробувала простежити історію українсько-угорського та угорсько-українського словникарства від витоків до сьогодення. Першою проаналізовано рукописну працю Василя Довговича «*Про слова, які звучанням або ж і значенням подібні в угорській та руській мовах*» (1835 р.), у якій, за підрахунками Єлизавети Барань, зафіксовано майже 60 гунгаризмів. Далі схарактеризовано «*Русско-мадярській словарь*» (1881) та «*Мадьярско-русский словарь*» (1922 р.) Олександра Митрака. Єлизавета Барань зазначає, що традиційно справжнім початком українсько-угорської словникової справи вважають «*Русько-мадярський словарь*» (1883 р.) Ласлова Чопея. Крім цього видання, авторка також докладно аналізує працю Е. Кубека «*Старославянській-угорській-русській-нѣмецкій словарь къ священному писанію*» (1906), книгу Антонія Годинки «*Русинсько-мадярський словарь глаголув. Глаголниця. Сбирка всѣхъ глаголовъ пудкарпатсько-русинського язика*», а також «*Мадьярсько-русський словарь*» (укладачі Е. Бокшай, Ю. Ревай, М. Брацайко), «*Угорсько-український словник*» (укладачі Павло Чучка, Олександр Рот, Юрій Сак), «*Українсько-угорський словник*» (укладач Лоранд Катона) та, зрештою, «*Базу даних українсько-угорського словника*» й «*Українсько-угорський словник*», створених у Ніредьгазькому інституті за участі вже згаданого Іштвана Ковтюка. Дослідниця не оминає увагою й словникарську справу в Ужгородському національному університеті та Закарпатському угорському інституті ім. Ф. Ракоці II (с. 227–260).

У висновках Єлизавета Барань наголошує, що елементи угорського походження зафіксовані в українській мові вже в пам'ятках XVI–XVII століть, згодом вони паралельно з мовою українських закарпатських письменників потрапили в літературну мову, тож закономірно, що їх вивчення стало важливим аспектом мовознавчих досліджень, а також словникової роботи, пов'язаної з двома мовами.

Наукову обґрунтованість і ретельність монографії добре підтверджує список використаної літератури, що нараховує понад чотириста праць. У додатках авторка наводить гуцульську народну казку в записі Шандора Бонкала 1909 року та її переклад угорською мовою, а також перелік структурних частин монографії, що раніше опубліковано як окремі статті.

У підсумку можемо сказати, що українськомовна монографія Єлизавети Барань є надзвичайно важливою узагальнювальною працею як для української, так і для угорської лінгвістики. У ній представлено не тільки аналіз засвоєних у закарпатських українських говорах гунгаризмів, а й у хронологічній послідовності розкрито основні здобутки наукової спадщини дослідників, які працювали в цій галузі. Сподіваємося, що в недалекому майбутньому авторка порадує нас угорськомовним варіантом цієї об'ємної праці, що дасть їй змогу посісти заслужене місце і в угорському мовознавстві. Нещодавно світ побачила монографія доцента кафедри філології Закарпатського угорського інституту ім. Ференца Ракоці II Єлизавети Барань «*Hungaro-Ucrainica. Угорсько-українські зв'язки: мовна інтерференція і мовознавчі контакти*», у якій в органічну єдність структуровано попередні публікації та напрацювання авторки.

Передмову до книги написав професор-емерит Наукового університету ім. Лоранда Етвеша, науковий керівник PhD дисертації авторки, добре знаний у славістичних та угорських наукових колах Андраш Золтан, який справедливо наголошує на тому, що й для україністики в Угорщині, і для українського мовознавства надзвичайну важливість мають такі закарпатські фахівці, як Єлизавета Барань, які добре володіють обома мовами та є висококваліфікованими спеціалістами (с. 11–12).

В авторській передмові Єлизавета Барань не тільки ознайомлює читача зі структурою та змістом видання, але й висловлює подяку всім колегам за цінні поради й рекомендації під час роботи над окремими темами (с. 13).

Перший розділ, структурований на кілька підрозділів, присвячений лексиці угорського походження, її місцю та значенню в українській мові. Авторка наголошує, що аналіз українсько-угорських міжмовних контактів, попри значні напрацювання місцевих, українських та угорських, лінгвістів, має чудові дослідницькі перспективи і в майбутньому, оскільки народи й надалі перебувають у тісних відносинах. Науковиця робить короткий історичний огляд співжиття угорського й слов'янських народів, зазначаючи, що початки інтенсивних мовних контактів датовані зламом IX–X століть, коли угорці осіли в Карпатському басейні. Зауважує авторка й те, що після створення угорської держави все більш інтенсивним ставав вплив угорської мови на слов'янські (с. 15–16).

У першому підрозділі Є. Барань, узявши за основу працю Євгена Тимченка «Матеріали до словника писемної та книжної української мови XV–XVIII ст.», дає тлумачення гунгаризмів в історичних словниках української мови. Дослідниця звертає увагу на те, що значна частина виявлених слів потрапила до української мови безпосередньо усним шляхом через західноукраїнські (переважно закарпатські) говори, однак більшість увійшла до мови-реципієнта завдяки українсько-польським та угорсько-польським контактам – за посередництва польської мови. Серед таких слів знаходимо, наприклад: *анталь* ‘бочка’ (< уг. *ántalag, átalag*), *гусарка* ‘вид угорського жакета, обшитого галуном’, *добошь* ‘барабанщик, литаврист’ (< уг. *dobos*), *кабатъ* ‘верхній чоловічий або жіночий одяг, каптан’ (< уг. *kabát*), *кантаръ* ‘вудзечка’ (< уг. *kantár*), *карвашъ* ‘металевий нараменник’ (< уг. *karvas*), *копенякъ* ‘вид плаща з капюшоном’ (< уг. *körpnyeg, kerpnyeg, köpnyu*), *кочъ* ‘коляска’ (< уг. *kocsi*), *кунтушь* ‘верхній одяг з відкидними рукавами’ (< уг. *köntös*), *кучма* ‘хутрова шапка’ (< уг. *kucsma*), *макгерка* ‘угорська шапка’ (< тагу. *sarka*), *надрага* ‘вид чоловічих штанів – одяг священників’ (< уг. *nadrág*), *палцатъ* ‘палиця’ (< уг. *pálca*), *чуга(ў)* ‘шуба’ (< уг. *csuha*), *шишакъ* ‘шолом, каска’ (< уг. *sisak*) (с. 16–25).

У другому підрозділі досліджено гунгаризми в староукраїнських пам'ятках XIV–XVII століть. Джерелом їх виявлення слугували «Словник староукраїнської мови XIV–XV ст.» та «Словник української мови XVI – першої половини XVII ст.». Частина зафіксованих у цих працях слів потрапила до української мови завдяки українсько-польським та угорсько-польським міжмовним контактам – за посередництва польської мови. Це переважно економічна, політична та військова лексика: *гермекъ*, *кгермекъ* ‘джура, зброєносець’ (< уг. *gyermek*), *гаталомъ* ‘гвалт, насильство’ (< уг. *hatalom*), *годножь* ‘нижчий офіцерський чин’ (< уг. *hadnagy*), *бируаг* ‘штраф’ (< уг. *bírság*), *бирувь* ‘суддя’ (< уг. *bíró*), *валтовати* ‘випробувати’ (< уг. *vált*), *варышь*, *варишь*, *варошь* ‘місто’ (< уг. *város*), *вицашпанъ* ‘заступник жупана’ (< уг. *vicispán*), *тазда*, *казда* ‘чоловік або господар’ (< уг. *gazda*), *мещерь*, *мештер* ‘магістр’ (< уг. *mester*), *нємишь* ‘дворянин’ (< уг. *nemes*), *банъ* ‘намісник’ (< уг. *bán*), *кезшиъ* ‘поручитель’ (< уг. *kezes*), *орашанє* ‘городяни, міщани’ (< уг. *város*), *хотар*, *хотаръ*, *хотарь* ‘межа’ (< уг. *határ*). Авторка доходить висновку, що щоденні мовні контакти українців та угорців найінтенсивнішими були саме на території сучасного Закарпаття, тож закономірно, що укладачі двох згаданих вище словників залучали одиниці побутової лексики, посилаючись на закарпатську пам'ятку XVI століття «Нягівські повчання». До цієї групи належать, наприклад, такі лексеми: *алдомашъ* ‘могорич, пригощання’ (< уг. *áldomás*), *банованъ* ‘смуток, туга’ (< уг. *bán(at)*), *бетегъ*, *бетюгъ*, *бютюгъ* ‘хвороба, слабкість’ [< уг. *beteg(ség)*], *бированъ* ‘міць, сила, влада’ [< уг. *bír(ás)*], *бъзєнтовати*, *бъзєньтовати* ‘свідчити, засвідчувати’ (< уг. *bizonýt*), *бъзованъ* ‘надія’ (< уг. *bízik, bízalom*), *бъзонъшагъ*, *бъзонъшакъ* ‘свідок’ (< уг. *bizonyság*), *бъчеловати* ‘мати, вважати (кого за що)’ (< уг. *becsül*), *валастъ* ‘відповідь’ (< уг. *válasz*), *гамъшино* ‘фальшиво, неправдиво’ (< уг. *hamis*). Знаходить Єлизавета Барань і такі випадки, коли лексема не є гунгаризмом, але потрапила до української за посередництвом угорської мови. Це, наприклад, *єришєны* ‘сумка, гаманець’

(< уг. *erszény*), *балта* ‘сокира’ (< уг. *balta*), *бекейшка* ‘довгий чоловічий хутряний одяг’ (< уг. *bekecs*) (с. 26–32).

Об’єктом вивчення в третьому підрозділі стали гунгаризми зі «Словаря української мови» за редакцією Бориса Грінченка, які авторка монографії об’єднала в тематичні групи. Перед тим як розпочати класифікацію, Єлизавета Барань докладно перераховує розвідки, що стали джерелами виявлення гунгаризмів у словнику Б. Грінченка, а також звертає увагу на те, що в цій лексикографічній праці скорочена назва *Угор.* (тобто Угорщина) означає, що такі слова були поширені лише на території сучасного Закарпаття. А це свідчить і про те, що більшість гунгаризмів потрапила до української мови усним шляхом безпосередньо з угорської, а частина – опосередковано через румунські, словацькі чи польські говори. Зафіксовані у словнику Б. Грінченка гунгаризми поділено на такі тематичні групи: назви живих істот та їх органів (напр., *бендюх* ‘пузо’ < уг. *bendő*); назви ознак тварин (напр., *барнавий*, *барнастий*, *барнявий*, *барнястий* ‘коричневий, бурий’ < уг. *barna*); назви одягу та взуття (напр., *калап* ‘капелюх’ < уг. *kalap*); речі та прилади повсякденного вжитку (напр., *валів* ‘корито’ < уг. *vályú*); назви предметів (напр., *дараба* ‘пліт із сплавного лісу’ < уг. *darab*); назви властивостей і стану людини (напр., *банність* ‘смуток, туга’ < уг. *bánat*); назви хвороб [напр., *бетега*, *бетегота* ‘хвороба’ < уг. *beteg(ség)*]; назви дій і станів (напр., *байлувати* ‘притягувати другу пару волів і штовхати вгору’ < уг. *bajlódik*); назви народних повір’їв (напр., *босорканя*, *бусурканя* ‘відьма’ < уг. *boszorkányu*); назви їжі та тютюнових виробів (напр., *леквар* ‘повидло (із сливи)’ < уг. *lekvár*); назви житла (напр., *салаш*, *салашина* ‘халупа, намет’ < уг. *szállás*); назви одиниць міри (напр., *дарабчик* ‘шматок’ < уг. *darab*); назви місць поховання (напр., *теметів* ‘кладовище’ < уг. *temető*); назви тканин (напр., *баршан* ‘оксамитовий’ < уг. *bársony*); прислівники (напр., *гіяба*, *гляба* ‘неможливо, даремно’ < уг. *hiába*); інші (напр., *галдамаш*, *одомаш* ‘могорич’ < уг. *áldomás*) (с. 35–40).

Четвертий підрозділ присвячено функціонуванню запозичень з угорської мови в українській літературі. Об’єктом дослідження авторки монографії стали передовсім твори західноукраїнських письменників зламу ХІХ–ХХ століть. Дослідниця наголошує, що домінантною тематикою творів цих митців є гуцульське село та його мешканці – люди трагічної долі, виснажені жорстокими життєвими випробуваннями. У монографії зазначено, що письменники Західної України широко послуговувалися живою народною говіркою Гуцульщини, тож до їхніх творів поряд із польськими, німецькими, молдавськими, румунськими потрапляли й угорські запозичення, стаючи органічною частиною мови західноукраїнської літератури. У цьому контексті Єлизавета Барань подає діахронний огляд історії дослідження згаданого явища, констатуючи, що на наявність угорських запозичень у галицьких говорах уперше звернув увагу науковців Еміль Балецький. Цікавим є і те спостереження, що гунгаризми, засвідчені в аналізованих літературних творах, проникли і в інші сусідні мови, зокрема словацьку, польську, сербську, хорватську, болгарську, польську, румунську та російську. Серед запропонованого дослідницею переліку натрапляємо, зокрема, на такі слова: *бана* ‘туга’ [< уг. *bán(at)*], *бізівно* ‘напевно’ (< уг. *biztos*), *бірувати* ‘могти’ (< уг. *bír*), *бунда* ‘шуба’ (< уг. *bunda*), *габи* ‘хвиля’ (< уг. *hab*), *гайдук* ‘гайдук’ (< уг. *hajdú*), *гляба* ‘даремно, марно’ (< уг. *hiába*), *гонвед* ‘угорська кіннота’ (< уг. *honvéd*), *тазда* ‘господар’ (< уг. *gazda*), *дараба* ‘пліт’ (< уг. *darab*), *дудурувати* ‘випирати’ (< уг. *dudorodik*), *кабата* ‘пальто’ (< уг. *kabát*), *кібзувати* ‘уявляти’ (< уг. *képzél*), *лаба(-u)* ‘нога або лапа’ (< уг. *láb*), *легінь* ‘парубок’ (< уг. *legény*), *маржина* ‘худоба’ (< уг. *marha*), *наприка* ‘перець’ (< уг. *paprika*), *пугар* (< уг. *pohár*), *рунтати* ‘пошкоджувати, псувати’ (< уг. *ront*), *салаш* ‘нічліг’ (< уг. *szállás*), *хитар* ‘межа’ (< уг. *határ*), *хосен* ‘користь’ (< уг. *haszon*) (с. 40–54).

У наступному підрозділі проаналізовано гунгаризми, ужиті у творах українських письменників Закарпаття ХХ століття. Авторка зазначає, що це питання було об’єктом вивчення як у діахронному, так і в синхронному аспектах. Єлизавета Барань ознайомлює читачів з основними віхами біографій Федора Потушняка, Івана Чендея, Петра Мідянки, а

також звертає увагу на те, що після 1944 року функціонування угорської мови в адміністративній сфері на Закарпатті повністю припинилося. Засвідчені у творах трьох згаданих письменників гунгаризми дослідниця подає в алфавітному порядку у формі окремих словникових статей: *банітувати* ‘бити, скаржити кого-небудь’ (< уг. *bánt*), *бачі* ‘дядько’ (< уг. *bácsi*), *бирешити* ‘працювати найманим пастухом великої рогатої худоби’ (< уг. *béres*), *бімбовка* ‘бутон’ (< уг. *bimbó*), *бойти* ‘шкіряні шнури для прикраси’ (< уг. *bojt*), *боканчі* ‘грубі черевики’ (< уг. *bakancs*), *бокор* ‘пліт’ (< уг. *tutaj*), *бороцковий* ‘абрикосовий’ (< уг. *barack*), *босорка, босорканя* ‘відьма, чаклунка’ (< уг. *boszorkány*), *бохтар* ‘сторож’ (< уг. *bakter*), *бунда* ‘шуба’ (< уг. *bunda*), *вашар* ‘ярмарок’ (< уг. *vásár*), *вуйош* ‘піджак із сукна’ (< уг. *ujjas*), *габа* ‘хвиля’ (< уг. *hab*), *готар* ‘межа, кордон’ (< уг. *határ*), *тазда* ‘господар’ (< уг. *gazda*), *тати* ‘штани’ (< уг. *gatyá*), *дараба* ‘пліт’ (< уг. *darab*), *йовсаг* ‘маєток, обійстя’ (< уг. *jószág*), *кабат* ‘солдатський мундир, пальто’ (< уг. *kabát*), *Карпатоліо* ‘Підкарпаття’ (< уг. *Kárpátalja*), *кочія* ‘каре́та’ (< магу. *kocsi*), *крумплі* ‘картопля’ (< уг. *krumpli*), *лаба* ‘ніжка’ (< уг. *láb*), *лампаш* ‘газовий ліхтар’ (< уг. *lámpás*), *ланц* ‘ланцюг’ (< уг. *lánc*), *левенте* ‘лицар, член молодіжної організації для обов’язкової військової підготовки в гортистській Угорщині’ (< уг. *levente*), *легінь* ‘парубок’ (< уг. *legény*), *леквар* ‘повидло, варення’ (< уг. *lekvár*), *лугош* ‘альтанка’ (< уг. *lugas*), *марга* ‘худоба’ (< уг. *marha*), *норонч* ‘апельсин’ (< уг. *narancs*), *олгоднодь* ‘молодший лейтенант’ (< уг. *alhadnagy*), *пантлика* ‘стрічка’ (< уг. *pántlika*), *пенге* ‘грошова одиниця в Угорщині’ (< уг. *pengő*), *погар* ‘келих, чарка’ (< уг. *pohár*), *рантовати* ‘підсмажувати в борошні або сухарях’ (< уг. *rántott*), *руд* ‘жердина, дишло’ (< уг. *rúd*), *салаш* ‘стайня’ (< уг. *szállás*), *телековий* ‘земельний’ (< уг. *telek*), *тенгеріця* ‘кукурудза’ (< уг. *tengeri*), *турня* ‘вежа’ (< уг. *torony*), *Унгвар* ‘Ужгород’ (< уг. *Ungvár*), *фейгоднодь* ‘старший лейтенант’ (< уг. *főhadnagy*), *філер* ‘угорська дрібна монета’ (< уг. *fillér*), *хосен* ‘користь’ (< уг. *haszon*), *цімбора* ‘друг, товариш’ (< уг. *cimbora*), *чарда* ‘корчма, шинок’ (< уг. *csárda*), *шаркань* ‘змія’ (< уг. *sárkány*), *югас* ‘вівчар’ (< уг. *juhász*). Авторка звертає увагу й на те, що серед прикладів наявні декілька слів з угорської, які за своїм первинним походженням є слов’янізмами в угорській мові, проте в аналізованих творах використані як зворотні запозичення з угорської (с. 54–69).

В останньому – п’ятому – підрозділі першої частини Є. Барань, спираючись на дослідження Емілія Балецького, торкається питання етимології закарпатських діалектизмів та зауважує, що більшість зафіксованих Е. Балецьким слів уведено до реєстру семитомного «*Етимологічного словника української мови*» (ЕСУМ). Дослідниця поставила за мету з’ясувати походження згаданих у працях Балецького слів, які не ввійшли до ЕСУМу, визначити, чи всі вони є запозиченнями з угорської мови та чи ввійшли до лексичної системи української мови. Ретельний етимологічний аналіз дав авторці підстави стверджувати, що слова *антал* ‘міра вина’, *гуляш* ‘м’ясна страва’, *мадяр* ‘угорець’, *ментик* ‘короткий гусарський одяг’, *палаш* ‘вид холодної зброї’, *паприка* ‘перець’, *пушта* ‘угорський степ’, *салаш* ‘халу́па’, *таркач* ‘білий плямистий кінь’, *чата* ‘варта, охорона’, *шерега* ‘ряд, шеренга’ безсумнівно мають угорське походження, натомість лексеми *гайдук* ‘солдат придворної охорони, гайдук’, *добош* ‘барабанщик’, *карваш* ‘металічний наплічник’, *коч* ‘коляска’, *кунтуш* (*контуш*) ‘верхній одяг заможного населення’ і *шпош* ‘вид музичного рога’ засвоєні українською мовою через посередництво польської (с. 69–82).

Другий розділ монографії присвячено історії лінгвоукраїністики в Угорщині. Насамперед представлено життєвий і професійний шлях відомого і в українській лексикографії науковця Ласло Чопея, окреслено основні сфери його діяльності. Це і його робота як педагога, філолога та перекладача, й укладання підручників. Зокрема, Л. Чопей обіймав посаду російського перекладача при Раді міністрів Угорщини, а Міністерство освіти доручило йому укласти вісім підручників для руських [тобто українських. – В. Г., Ю. Ч.] народних шкіл. В окремому підрозділі простежена мовознавча діяльність Л. Чопея, яку, по суті, можна трактувати як початок наукового вивчення угорсько-українських

міжмовних контактів. Єлизавета Барань зазначає, що в праці «*Угорські слова в рутенській мові*» Л. Чопей наводить 537 гунгаризмів, наголошуючи, що процес запозичення угорських слів у рутенській народній мові є постійним. В окремому підрозділі розкрито значення Л. Чопея як лексикографа. Однією з найважливіших його праць у цій галузі став «*Русько-мадярський словарь*», що побачив світ 1883 року й містив 20 тисяч вокабул. Авторка монографії ознайомлює з основними мовознавчими публікаціями, присвяченими словнику Л. Чопея, а також звертає увагу на те, що в ньому угорські запозичення здебільшого позначено курсивом. У підсумковому підрозділі схарактеризовано працю Аттілі Голлоша «*Жизнь и труды Ласло Чопея*» (с. 83–95).

Звертається Єлизавета Барань і до діяльності Шандора Бонкала, ім'я якого надовго було вилучене з наукового обігу. Разом з Антонієм Годинкою та Гіядором Стрипським цей учений зробив вагомий внесок у розвиток української, зокрема закарпатської, науки. Після наведення коротких біографічних даних Шандора Бонкала, який народився в Рахові, пізніше переїхав до Будапешта, проаналізовано його напрацювання в царині української діалектології, мовознавства та літературознавства. Авторка монографії дає докладну характеристику дисертації вченого «*Описова фонетика рахівського малоруського говору*» (1910) та наголошує, що в колі зацікавлень Ш. Бонкала перебували доля гуцульського народу та його мова. Розглянуто й працю вченого «*Лідкарпатська руська література і культура*» (1935), у якій підкарпатське руське письменство поділено на чотири основні епохи. Розглядаючи публікацію Ш. Бонкала «*Реформи письма наших русинів*», Єлизавета Барань зауважує, що мовознавець, вивчаючи народнопоетичну творчість, зібрав корпус угорських запозичених лексичних елементів, який нараховує 370 лексичних одиниць, та стверджував, що кількість запозичених угорських елементів у мові руського народу сягає загалом двох тисяч (с. 96–111).

Ще одна постать, яка досягла чималих здобутків у галузі славістичних досліджень на території Угорщини, – це Гіядор Стрипський. На жаль, його наукова діяльність, подібно до Шандора Бонкала, тривалий час була маловідомою. Майбутній учений народився в родині священника, 10 років пропрацював бібліотекаром Трансільванського музею в Коложварі, а з 1910 року обіймав посаду заступника куратора етнографічної секції Національного музею в Будапешті. Коротко ознайомивши читачів із життєвим шляхом науковця, Єлизавета Барань докладно аналізує його мовознавчі праці та наголошує, що Г. Стрипський надавав великого значення тому, щоб угорські читачі краще пізнали східних сусідів. У певному розумінні саме цій меті слугував редагований ним журнал «*Україна. Огляд україно-угорських культурних і економічних зв'язків*» (видано 20 випусків). Авторка монографії слушно наголошує, що мовознавчі праці Г. Стрипського охоплюють три галузі: дослідження з топоніміки, виявлення та вивчення давніх писемних пам'яток і прикладна лінгвістика (с. 112–123).

У наступному підрозділі представлено життєвий шлях та наукову діяльність Ласло Деже. Результатом першого періоду його фахової роботи стала кандидатська дисертація «*Історія марамороських українських говорів XVI–XVII ст.*», захищена 1956 року. Ласло Деже є автором понад 200 наукових праць, серед яких 17 монографій (три у співавторстві). Переважно в них висвітлено історію закарпатських українських говорів, досліджено лексику пам'яток XVI–XVIII ст. Єлизавета Барань докладно характеризує монографію Ласло Деже «*Очерки по истории закарпатских говоров*», друга частина якої містить аналіз мови «Нягівських Повчань на Євангеліє». Згодом словник «Нягівських Повчань» та його аналіз вийшов окремою монографією «*Украинская лексика сер. XVI века: Няговские поучения (Словарь и анализ)*» (Дебрецен, 1985). У цій монографії вже представлено у вигляді словникових статей усі слова пам'ятки – усього 2749, які дослідник розподілив у межах восьми тематичних груп. Єлизавета Барань зазначає, що перевидання повного тексту «Нягівських Повчань» пов'язане з іменем учня Ласло Деже – Іштвана Удварі. Авторка монографії з жалем констатує, що праці, які Ласло Деже дарував колегам, зберігаються в приватних бібліотеках, тож в українських книгозбірнях більшість

досліджень Ласло Деже або повністю відсутні, або, у кращому разі, представлені фрагментарно. Тому цілком справедливим є рішення дослідниці подати в завершальній частині бібліографію праць Ласло Деже з українського мовознавства (с. 124–143).

Ще одна помітна особистість в історії угорської україністики – це Еміль Балецький, який, за спостереженням Є. Барань, відомий не тільки як мовознавець, але і як редактор часопису, письменник, який має твори й русинською, і російською мовами. Дослідниця простежує, що першою мовознавчою публікацією Е. Балецького стала рецензія *«Евменій Сабовь і наша діалектологія»*, а згодом учений надрукував дослідження про особливості голосного «ö» в березьких говорах, про болгаризми в місцевих говорах, статтю *«Про походження слова оурикъ (urék) вь донаційной грамотѣ грушовского монастыря зь 1404-ого року»*. Авторка представляє головні висновки цих публікацій, а докладніше аналізує докторську дисертацію Е. Балецького *«Фонетика русскоѣ грамматики и читанки Евменія Сабова»*, у якій висвітлено специфіку фонетики підкарпатських говорів. Другий період наукової діяльності Еміля Балецького пов'язаний із Будапештським університетом, його наукові напрацювання були опубліковані переважно на шпальтах часопису *«Studia Slavica»*. Як зазначає Єлизавета Барань, у цей період до кола наукових зацікавлень ученого входило дослідження поширених на Закарпатті лексичних одиниць із погляду їхньої етимології. Авторка монографії вкладає результати статті Е. Балецького *«Венгерское kert в закарпатских украинских говорах (Из наблюдений над морфологическим оформлением венгерских имен существительных в закарпатских украинских говорах)»*, коротко характеризує інші публікації мовознавця, наприклад про вивчення етимології термінів народних страв. Окремо зупиняється Є. Барань на дослідженнях Е. Балецького, присвячених українським говорам на території сучасної Угорщини. І хоч мовознавцеві, як зазначає авторка, не вдалося підготувати словник єдиного українського населеного пункту в Угорщині, однак на цю тему він опублікував чимало статей. Згадує Єлизавета Барань і праці Е. Балецького з історії українського мовознавства, зосереджені переважно на пам'ятках XVI–XVII століть. Акцентуємо, що до кожного етапу наукової роботи Е. Балецького авторка монографії пропонує бібліографічний покажчик праць науковця (с. 144–189).

Наступний підрозділ присвячено мовознавцеві Шандору Моканю, про якого Єлизавета Барань зауважує, що хоч більшу частину життя він провів в Угорщині, але налагодив хороші стосунки з українськими лінгвістами і вважав за важливе ознайомлювати угорських колег із науковими здобутками в Україні. Показово, що фахівець родом із Тячева захистив дисертацію *«Венгерские заимствования в мараморошском украинском диалекте Закарпатской области»* в Тартуському університеті (Естонія). До проблеми етимології гунгаризмів в українських марамороських говорах він звертався, працюючи в Ленінградському університеті. Дослідниця слушно зауважує, що Шандор Мокань був не тільки етимологом, а й досвідченим фонетистом. Ретельно проаналізувавши всі структурні частини дисертації Шандора Моканя, Єлизавета Барань підсумовує, що це дослідження високого наукового рівня, результати якого доцільно використовувати в діалектологічних працях сучасних учених. Крім цього, вона зазначає, що перед учнями і колегами науковця стоїть завдання систематизації та публікації наукової спадщини Шандора Моканя, адже до сьогодні у формі рукопису зберігається, до прикладу, картотека лексичного складу угорських говорів міста Тячева, а також звукописи, зафіксовані ним на території міста Тячева, смт Вишкова Хустського району. Як і в матеріалах про попередніх науковців, підрозділ про Шандора Моканя завершено докладним описом бібліографії (с. 189–198).

У наступному підрозділі Єлизавета Барань ознайомлює з біографією та науковими здобутками мовознавця, викладача, перекладача й укладача підручників Іштвана Ковтюка. Народився майбутній учений у селі Ратівці, навчався спочатку в Мукачівському педагогічному училищі, а згодом – в Ужгородському державному університеті, де здобув диплом філолога, учителя російської мови та літератури. Авторка інформує про головні

результати дисертаційної праці Іштвана Ковтюка «Українские заимствования в ужанском венгерском говоре», що була захищена ще 1974 року, а вперше видана лише через кілька десятиліть – у 2007 році в Ніредьгазькому інституті. Іштван Ковтюк зафіксував в ужанській угорській говірці 247 слів, які, на його думку, є українізмами. Дослідник класифікував ці лексеми на 21 тематичну групу. Статті Іштвана Ковтюка, присвячені вивченню угорсько-українських мовних контактів, увійшли до видання під назвою «На витоках рідної мови». Крім цього, мовознавець є автором 16 шкільних підручників, брав участь у підготовці «Загальнокарпатського діалектологічного атласу» та «Порадника з угорського правопису», а також в укладанні словників, виданих Ніредьгазьким інститутом (нині Ніредьгазький університет). Підрозділ традиційно завершується бібліографією праць ученого (с. 198–208).

Останній розділ присвячено аналізу наукової спадщини засновника кафедри української та русинської філології в Ніредьгазькому педагогічному інституті ім. Дердя Бешені – Іштвана Удварі. Єлизавета Барань наголошує, що Іштван Удварі почав досліджувати угорські лексичні запозичення в мові бачвансько-сримських русинів ще в 1970-х роках. Результатом цієї копіткої роботи стала кандидатська дисертація «Русинська (карпатоукраїнська) офіційна писемність в Угорщині у XVIII столітті», захищена 1987 року. Авторка монографії представляє головні висновки цієї дисертації, а окремий підрозділ відводить діяльності Іштвана Удварі з реабілітації наукової спадщини. На початку 90-х років учений розгортає активний пошук рукописної спадщини видатних діячів науки і культури Закарпаття, що на тривалий час була вилучена з наукового обігу, ознайомлює з нею наукову спільноту, дає їй об'єктивну оцінку. Це, зокрема, праці Антонія Годинки, Гіядора Стрипського, Андрія Бачинського, Юрій Гаврила Блажовського, Михайла Ольшавського, Івана Брадача (с. 208–226).

У третьому розділі авторка спробувала простежити історію українсько-угорського та угорсько-українського словникарства від витоків до сьогодення. Першою проаналізовано рукописну працю Василя Довговича «Про слова, які звучанням або ж і значенням подібні в угорській та руській мовах» (1835 р.), у якій, за підрахунками Єлизавети Барань, зафіксовано майже 60 гунгаризмів. Далі схарактеризовано «Русско-мадьярській словарь» (1881) та «Мадьярско-русский словарь» (1922 р.) Олександра Митрака. Єлизавета Барань зазначає, що традиційно справжнім початком українсько-угорської словникової справи вважають «Русько-мадьярський словарь» (1883 р.) Ласлова Чопея. Крім цього видання, авторка також докладно аналізує працю Е. Кубека «Старославянській-угорській-русській-нѣмецкій словарь къ священному писанію» (1906), книгу Антонія Годинки «Русинсько-мадьярський словарь глаголув. Глаголниця. Сбирка всѣхъ глаголовъ пудкарпатсько-русинського языка», а також «Мадьярсько-русський словарь» (укладачі Е. Бокшай, Ю. Ревай, М. Бращайко), «Угорсько-український словник» (укладачі Павло Чучка, Олександр Рот, Юрій Сак), «Українсько-угорський словник» (укладач Лоранд Катона) та, зрештою, «Базу даних українсько-угорського словника» й «Українсько-угорський словник», створених у Ніредьгазькому інституті за участі вже згаданого Іштвана Ковтюка. Дослідниця не оминає увагою й словникарську справу в Ужгородському національному університеті та Закарпатському угорському інституті ім. Ф. Ракоці II (с. 227–260).

У висновках Єлизавета Барань наголошує, що елементи угорського походження зафіксовані в українській мові вже в пам'ятках XVI–XVII століть, згодом вони паралельно з мовою українських закарпатських письменників потрапили в літературну мову, тож закономірно, що їх вивчення стало важливим аспектом мовознавчих досліджень, а також словникової роботи, пов'язаної з двома мовами.

Наукову обґрунтованість і ретельність монографії добре підтверджує список використаної літератури, що нараховує понад чотириста праць. У додатках авторка наводить гуцульську народну казку в записі Шандора Бонкала 1909 року та її переклад угорською мовою, а також перелік структурних частин монографії, що раніше опубліковано як окремі статті.

У підсумку можемо сказати, що українськомовна монографія Єлизавети Барань є надзвичайно важливою узагальнювальною працею як для української, так і для угорської лінгвістики. У ній представлено не тільки аналіз засвоєних у закарпатських українських говорах гунгаризмів, а й у хронологічній послідовності розкрито основні здобутки наукової спадщини дослідників, які працювали в цій галузі. Сподіваємося, що в недалекому майбутньому авторка порадує нас угорськомовним варіантом цієї об'ємної праці, що дасть їй змогу посісти заслужене місце і в угорському мовознавстві.

Надійшла до редакції 12.07.21

Прийнято до друку 02.09.21